

B?nösök és áldozatok

2012 március 27. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A múlt század harmincas éveiben a kiváló francia jogász, publicista Századunk b?nösei címmel írt könyvet a trianoni békediktátum elképeszt? hazugságairól, csalásairól és igazságtalanságáról, valamint annak következményeir?l, többek között arról, hogy „a háború visszatér”. Mint tudjuk, visszatért.

A 20. században pedig 1919-t?l csak egyre halmozódtak a b?nök, és egymásra torlódtak. A trianoni b?nösök nyomán nagyra n?ttek az újak.

A nyugati demokráciák tehetetlenül bámultak az eseményekre. Politikai és értelmiségi elitjük egy jelent?s része még meg is csodált egy Trockijt vagy Lenint, hogy aztán Hitler és Sztálin gyilkos uralma alá hajtsa Európát. Mert nem tanultak semmib?l, és nem rendeztek semmit, mert saját vagy el?deik b?neib?l nem akartak jóvátenni semmit, és szembenézni sem kívántak azokkal. Ahogy korábban is, elfogadták a pénzemberek uralmát, a bankárlogikát, a liberális léhaság irányelveit, tekintet nélkül igazságosságra és méltányosságra népekkel, nemzetekkel szemben.



Annál inkább tekintettel az üzletre, a haszonra. Ez a magatartás ívelt át a huszadik századon, és ez nyomja rá a bélyegét a huszonegyedikre is. A kettévágott Európa népei euforikus örömmel fogadták a Szovjetunió és birodalma összeomlását. Kib?vítették az Európai Uniót, „befogadtak” minket, a kommunizmus korábbi „rab népeit”, és néhány év alatt megtanítottak bennünket arra, hogy a második világháborút megel?z? évekhez, s?t 1919-hez képest lényegében semmi sem változott.

Most viszont minket leckéztetnek folyamatosan. Az ártatlanság képét magukra öltve megtehetik, mert a nyugati, az „észak-atlanti” b?nöket nem tekintik b?nnek sem az els?, sem a második világháború el?készítésében, sem a lezárásukban, sem a szovjet rendszer létrehozásában és fenntartásában taktikázva elkövetett b?nöket, a cinikus megalkuvásokat, népek cserbenhagyását. Természetesen következett ebb?l, hogy a rendszerváltás is úgy sikerült, hogy nem sikerülhetett. Nem jelenthetett igazi történelmi cezúrát, mert a nyugati szándékok sem a tiszta helyzet megteremtéséhez f?z?dtek, hanem az érdekeik szerinti nemzetközi paktumok nyélbeütéséhez. Nem a tényleges b?nök feltárása és a valódi b?nösök megnevezése volt a cél, hanem mindennek a belemosása valamiféle reálpolitikai alkuba. Nálunk ennek a tisztázásnak a szándéka komolyan csak most kerül terítékre, több mint húsz év után, ha ezúttal csakugyan komolynak bizonyul nemcsak a szándék, de a feltáró munka és végül a politikai döntés is.

A komoly hozzáállást az jelentheti, hogy végre nem ilyen-olyan, bizonytalan, gyakran megtéveszt? ügynöklistákkal állnak a nyilvánosság elé, hanem valóban azt vizsgálják, hogy az elmúlt évtizedekben kik voltak azok, akik

súlyosan ártottak az országnak, személyeknek, családoknak, akik öltek, ölettek, kínoztak, kitelepítettek, elhurcoltak embereket, fegyvertelen tömegbe lövettek, ezekre a b?ncselekményekre parancsot adtak, ezeket irányították. És kik azok, akik ilyen vagy ehhez hasonló erkölcsi és politikai háttérrel beépültek a rendszerváltás folyamatába, és esetleg ma is fontos közéleti pozícióban vannak? Az ügynökkérdésben sem az a legfontosabb, hogy kik voltak az ügynökök, hanem az, hogy kik voltak a beszervez?ik, kényszerít?ik, a különböz? szigorúan titkos tisztek, tartótisztek, parancsnokok, stb. Hiszen a besúgók, a jelentéseket adók meglehet?sen nagy része maga legalább annyira volt áldozata, mint kiszolgálója a rendszer embertelenségeinek. Tudjuk, hogy volt, akit fenyegetésekkel, zsarolással kényszerítettek, és voltak önkéntesek, voltak, akik aláírtak, és adott esetben kiszolgáltatták még a rokonaikat, barátaikat is, de voltak, akik nem vagy csak látszólag teljesítettek. Az sem mindegy, hogy ki és mikor írt alá. Ötvenhat után, a megtorlás éveiben, esetleg a maga vagy a családja életét mentve ezzel, vagy kés?bb, amikor már kisebb bátorsággal vissza lehetett utasítani ilyen megkeresést életbevágó következmények nélkül. A tisztázásban tehát nemcsak politikai, de erkölcsi, lelkiismereti kérdések is vannak, és kell, hogy legyen méltányosság, amikor arról van szó, hogy kik voltak „a rendszer valódi m?ködtet?i”.



Emberek igazságtalan meghurcolásával nem lehet igazságot tenni, de úgy sem, hogy az ötvenhatos forradalmárok megkínzói haszonélvez?i legyenek és maradjanak a rendszerváltásnak. Úgy sem, hogy olyanok képviseljék akármilyen fokon az ország népét, akik korábban Moszkvába rohangáltak feljelentésekkel, most meg nyugatra. És úgy sem, ahogy azt Schiffer András elképzelte, hogy ugyanis az ártatlanság képében, a ma született bárányok érintetlenségével, jól szituált mai súgók ítélkezzenek az egykori diktatúrának alávetett besúgókról. Ügyes trükknek t?nhetett most az LMP javaslata, de nem jött be. Ha az Országgy?lés elfogadja, annak komoly erkölcsi és politikai hozadéka lehetett volna a pártjuk számára, de nem az országnak. Az SZDSZ egyszer már eljátszotta Az antikommunizmus lovagja cím? tragikomédiát.

Egyébként a mai Magyarország számára annak lenne a legnagyobb hozadéka, ha nemcsak a Kádár-rendszer, de az elmúlt húsz év b?nösei, árulói és megrablói személyét illet?en is tisztán láthatna mindenki – mert az visszafelé és el?re is segítene eligazodni a történelemben –, és különbséget tudna tenni b?nösök és áldozatok között.
Bíró Zoltán -magyarhirlap.hu



Ajánló